

ס טפנוס- ראשון הקדושים המעונים

ס טפנוס הוא אחד הגיבורים שלי. אתר הקבורה שלו נמצא על פי המסורת בבית ג'מאל- 35 קילומטר מפאתי ירושלים. במשך 3 שנים חייתה משפחתי בסמוך לשם. ס טפנוס הגיע לרמה יוצאת דופן של משיחיות. חייו הקצרים הם מודל ראוי למחשבתנו להגות בו ומופת שראוי שנחיה על פיו.

אופי וכריזמה

אלוהים קורא לנו לקבל גם את פירות הרוח וגם את מתנות הרוח (**אגרת שאול אל הגלטים פרק ה פסוק 1, אגרת שאול הראשונה אל הקורינתים פרק יב**) כלומר, אנחנו צריכים להיות גם בעלי אופי מוסרי וגם מלאי כריזמה אלוהית. ס טפנוס נכלל בין הדיקונים הראשונים, הוא מתואר כ"אדם בעל שם טוב, מלא רוח וחקמה, נפקיד אותו על הענן הזה" (**מעשי השליחים פרק ו פסוק 3**) הכתוב ממשיך ואומר כי ס טפנוס "היה מלא חסד וגבורה, עשה אותות ומופתים גדולים בקרב העם" (**מעשי השליחים פרק ו פסוק 8**)

צניעות ועזות מצח

אנו נקראים ללכת בצנעה עם אלוהים (**מיכה פרק ו פסוק 8**) אך באותו זמן גם "לומר את דבר אלהים בכל אמצע הלב" (**מעשי השליחים פרק ד פסוק 29**). לא רבים זכו ביכולת לקיים את שניהם. ס טפנוס שרת בשולחנות בענוה כמלצר בקהילה שלו. (**מעשי השליחים פרק ו פסוק 2**) אך הוא גם נזף בעזות מצח בגדולי המנהיגים הדתיים של ימיו, כשהוא קורא להם בפניהם: "קשי ערף וערלי לב ואזנים" (**מעשי השליחים פרק ז פסוק 51**)

להידמות לישוע בצלב

התלמידות שלנו מנחה אותנו להזדהות עם ישוע בכל דרך שהיא. ובכלל זאת גם עם דרך מותו. (**אגרת שאול אל הפיליפים פרק ג פסוק 10**). לא זו בלבד שס טפנוס היה ראשון הקדושים המעונים, אלא שגם רגע מותו היה דומה לזה של ישוע! כשסקלו אותו הוא זעק: "אדוני ישוע, קבל את רוחי!" (**מעשי השליחים פרק ז פסוק 59**) קריאה המקבילה לזעקתו של ישוע עצמו: "אבי, בידך, אפקיד רוחי" (**תהילים פרק לא פסוק 5, הבשורה על-פי לוקס פרק כג פסוק 46**)

מילותיו האחרונות של ס טפנוס היו מחילה כלפי אלו החוטאים לו "אדוני, אל תפקד עליהם את החטא הזה!" (**מעשי השליחים פרק ז פסוק 60**) בכך הביע הזדהות עם תפילתו של ישוע על הצלב: "אבי, סלח להם, כי אינם יודעים מה שהם עושים." (**הבשורה על-פי לוקס פרק כג פסוק 34**)

להידמות לישוע בכבוד שלו

אבל אנחנו לא נקראים להיות שותפים עם ישוע רק במותו, אלא גם בתהילת חייו. (**אגרת שאול אל הרומים פרק ח פסוק 17, 29-30**). אני משתדל להגות בישוע מדי יום, ברגע צליבתו ובזמן הדרו. וזה נראה לי ממש פרדוקסלי לשלב שני מראות כאלו, כי הן נראות כל כך שונות. הפוכות, אפילו. למרות זאת, ס טפנוס הצליח להשיג את שתי ההתרחשויות הללו, (של הסבל ושל השותפות בכבוד)

בעת ובעונה אחת: רגע לפני שהוא נסקל, מאשימיו הביטו בו "וְכָאוּ אֶת פְּנֵי כַּפְּנֵי מִלְאָךְ" (**מַעֲשֵׂי הַשְּׁלִיחִים פָּרָק ו פסוק 15**) גם כשישוע התגלה במלוא הדרו, יוחנן תיאר זאת כ: "פְּנֵי כַּשְׁמֶשׁ הַמְּאִיכָה בְּגִבּוֹרָתָהּ" (**הַהֲתַגְלוֹת פָּרָק א פסוק 16**) העובדה שסֵטְפָנוֹס הצליח להעפיל לפיסגת הצליבה של ישוע, וגם להדרת הכבוד שלו באותו הרגע ממש, היא אחד ההישגים המופלאים ביותר בהיסטוריה של האנושות.

עברי ויווני

סֵטְפָנוֹס היה יהודי אך שמו היה יווני. הוא היה אחד מאלו שהיו נקראים ליישב סיכסוכים בין דוברי העברית של אותם ימים לבין מאמינים משיחיים דוברי יוונית (**מַעֲשֵׂי הַשְּׁלִיחִים פָּרָק ו פסוק 1**). נראה שהוא דבר את שתי השפות. יכולותיו הדו-תרבותיות היוו גורם מפתח לדרך חייו. גם שאול השליח היה דו-תרבותי ולעומתם שמעון כיפא השליח, היה בן לתרבות העברית המקומית לפני כל דבר אחר. הנצרות המערבית התפתחה על גב התרבות היוונית האירופאית. אבל בימינו, נוצרים רבים מגלים מחדש את שורשיהם היהודיים (**אֲגָרֶת שְׂאוֹל אֶל הָרוֹמִים פָּרָק יא פסוקים 15-33**) אנו זקוקים לשתי השקפות העולם-העברית והיוונית- כדי להגיע להבנה עמוקה ומלאה של התוכנית האלוהית. (**מַעֲשֵׂי הַשְּׁלִיחִים פָּרָק כ פסוק 27, מַעֲשֵׂי הַשְּׁלִיחִים פָּרָק א פסוקים 6, 8, אֲגָרֶת שְׂאוֹל אֶל הָאֶפְסִים פָּרָק ב פסוק 11 עד פָּרָק ג פסוק 6, הַהֲתַגְלוֹת פָּרָק ז פסוקים 4,9**) סֵטְפָנוֹס אמנם דיבר יוונית, אבל המסר שלו למנהיגים הדתיים של אותה תקופה היה ההצגה הנרחבת ביותר של הבשורה, דווקא בהקשר היהודי ועל פי התנ"ך.

עד וקדוש מעונה

המילה "קדוש מעונה", בהקשרה המקורי, פירושה עד, עדות, ראיה. שאול היה עד למותו של סֵטְפָנוֹס. זו היתה חוויה עוצמתית מאוד בשבילו, חלק ממה שבסופו של דבר הביא אותו אל האמונה. (**מַעֲשֵׂי הַשְּׁלִיחִים פָּרָק כב פסוק 20**) אפשר למצוא אפילו רמיזה לכך שחלק גדול מהשכר על דרשותיו של שאול השליח מגיע בעצם לסֵטְפָנוֹס. (**אֲגָרֶת שְׂאוֹל הָרֵאשׁוֹנָה אֶל הַקּוֹרִינְתִים פָּרָק ט פסוק 16**)

אנחנו יודעים שכולנו נמות בסופו של דבר (אם האדון יתמהמה), השאלה שצריכה להישאל היא לא אם נמות או לא- אלא איך נמות, ובעבור מה נמסור נפשנו. לפעמים אני אומר ש"השאיפה המקצועית שלי" היא למות תוך כדי בישור כפי שעשה סֵטְפָנוֹס.

כשתגיע תחיית המתים כולנו נקבל גמול- טוב או רע- על מעשינו בעולם הזה. (**אֲגָרֶת שְׂאוֹל הַשְּׁנֵיָה אֶל הַקּוֹרִינְתִים פָּרָק ה פסוק 10, הַהֲתַגְלוֹת פָּרָק כ פסוק 12**). אבל לא כולם יקבלו את אותה מידה של תחיית המתים. חלק ישיגו תחיה טובה יותר, חלק פחות. (**אֲגָרֶת שְׂאוֹל אֶל הַפִּילִיפִים פָּרָק ג פסוק 11, אֲגָרֶת אֶל הָעֵבְרִים פָּרָק יא פסוק 35, הַהֲתַגְלוֹת פָּרָק כ פסוקים 4-6**).

יש מספר ידוע מראש של אנשים שימסרו נפשם למען האדון לפני שובו.
(ההתגלות פְּרָק ו פסוק 11) אנחנו לא יודעים מה יהיה המספר הסופי, אבל
אנחנו כן יודעים מי הוא הראשון ברשימה...

בקשות תפילה

האפיפיור בנדיקטוס ה-16 מתוכנן להגיע לארץ בשבוע הבא. הביקור שלו יוכל
לציין נקודת מיפנה ביחסים בין הכנסייה הקתולית לעם היהודי.

1. התפללו שהאפיפיור ישמש עדות חיובית לחיים עם ישוע בפני עם
ישראל. רוב היהודים והערבים במזרח התיכון לא יודעים להבדיל בין קתוליים,
פרוטסטנטים ואונגליסטים. לאנשים כאן, האפיפיור הוא פשוט נוצרי, הוא הדוגמה
הברורה ביותר לנצרות בעולם. הביקור שלו יזכה לכיסוי תקשורת נרחב והוא
ישפיע- לטוב ולרע, גם על איך שהיהודים תופסים את ישוע, וגם על איך שהם
תופסים את דרכם של ממשיכי דרכו.

2. התפללו לגישה חיובית יותר כלפי ישראל בקרב הקתולים.
האנטישמיות בעולם גואה, אם בגלל הגישה החילונית-הומניסטית-ליברלית ואם
בגלל הג'יהאד האיסלאמי, בין שני אלו תלויה המדיניות של הכנסייה הקתולית. אם
נתפלל מספיק, הכנסייה הקתולית תוכל לשמש לנו חומת מגן כנגד הקשר של
הג'יהאד עם הטרוריסטים.

3. התפללו לתחייה, לחרטה ולשיקום האמונה של ביליון האנשים
הקוראים לעצמם קתולים ברחבי העולם היום.